

שמונה עשרה שנות ילדות עשוקה

אנג'לה ברץ (Bertz)*

אכלה ארוחת צהרים עם הוריה, אחיה בן הארבע וסבתה. הם נהרגו ועמם עוד 16 איש. חברי הקיבוץ שבו גרה המשפחה צפו באימה באירועים הקשים שתוארו בטלוויזיה וזיהו את גלגל התינוקת ואת הבקבוק. קרוב משפחה אמר: "אני מנסה לתאר לעצמי את הסבל שנעבור בעתיד, כיוון שככל שהזמן חולף זה יהיה כואב יותר." הסבתא שהיתה בין הניצולים יכולה היתה לומר רק: "לא נותרו לי עוד נכדים". המחבלת הרוצחת, חנאדי גירדאת, זכתה לשבחים מפי אביה: "אני אקבל רק ברכות על המעשה שעשתה. זו מתנה שהיא נתנה לי, למולדת ולעם הפלשתיני."

אנו מבקשים מן המדינות שתעמודנה לצדנו. אנו מבקשים מהן לעזור לנו. אנו רק רוצים שיתנו לנו נשק. אנחנו בעצמנו – נערים ונערות, נהרוג אותם בעצמנו. נרצח אותם, נירה בכלום. רק תנו לנו נשק, הנערים והנערות בעצמם; אנו נהרוג את כולם. לא נשאיר יהודי אחד. לא נשאיר כאן יהודי אחד."

הטלוויזיה של הרש"פ, 22 באוקטובר 2000

קראו דרוור לפוטנציאל של הילד ותהפכו אותו לעולם ומלואו"

מריה מונטסורי (Montessori)

מרב חתואל היתה בת שנתיים. במשך כל חייה הקצרים ידעה רק אושר ושמחה בחיק משפחתה המלוכדת – הוריה האוהבים ושלוש אחיות גדולות ממנה. ב-2 במאי 2004, נקשרה מרב למושב הביטחון שלה במכונית ויחד עם אמה ושלוש אחיותיה יצאה מן היישוב שבו התגוררה בגוש

19- באוגוסט 2002 היה שמואל טאובנפלד בן שלושה חודשים בלבד. כל שיכול היה לדעת בחייו שנקטעו לפתע בשעה תשע באותו ערב היה יופיו של החיך הנסוך על פני אמו וחמימותו של החלב שינק ממנה. רוצח-מתאבד של חמאס, מחופש ליהודי חרדי, עלה על אוטובוס בקו מס' 2, שבו נסעו שמואל ואמו, שהותירה בבית את 12 אחיו ואחיותיו, וקיפח לא רק את חייו של שמואל הקטן אלא גם את חייהם של עוד ששה ילדים ו-17 מבוגרים. אשתו של הרוצח אמרה: "לא התעצבתי. אלוהים נתן לראי'אד משהו שעליו חלם תמיד. כל חייו הוא חלם להיות שאהיד ולמות למען אמונתו." שמואל נקבר בירושלים לצד אמו. הרב שערך את טקס ההלוויה אמר על שמואל: "מעתה תהיה מלאך שיגן עלינו ויחזק אותנו."

אנו מלמדים את הילדים כי פצצות התאבדות גורמות לישראלים לפחד ומותר לנו לעשות זאת... אנו מלמדים אותם כי לאחר שאדם נעשה מפוצץ-מתאבד הוא מגיע לדרגה הגבוהה ביותר של גן העדן.

דבריו של יועץ "גן-עדן" פלשתינאי למראייני של ה-BBC

כל ילד שנולד בעולם הוא מחשבה חדשה של אלוהים, אפשרות רעננה וזוהרת תמיד.

קייט דגלאס וויגין (Wiggin), סופרת אמריקאית

ויה זר אביב היתה בת קצת יותר משנה. אנשים שהכירו אותה מהקיבוץ שם חיה עם הוריה, זוכרים אותה כתינוקת שהיה לה חיך לכל אחד וידעה לומר "זה" ו"תודה". חיוכה נקטע באיבו ב-4 באוקטובר 2003, כאשר פצצה ריסקה את מסעדת "מקסים" בחיפה, שם

* ברצוני להביע הכרת תודה ל-Palestinian Media Watch על הציטוט רבות הערך אודות הסתת ילדים פלשתינאים.

<http://www.pmw.org.il> מצאתי בו מקור מידע שערכו לא יסולא בפז ואני משתמשת בו מזה שנים רבות.

(סימוכין מאתרי האינטרנט כדלקמן: משרד החוץ, Palestinian Media Watch, קרן קובי מנדל, קרן מלכי, אסף צור).

אנג'לה ברץ, ילידת אנגליה, עלתה לארץ בשנת 1980. פרסומיה רואים אור בשורה ארוכה של כתבי עת, אתרים ברשת ועיתונות יהודית בבריטניה, אוסטרליה וארה"ב. א.ב. שומרת על כושר בהליכה מואצת ברחובות ירושלים, עיר מגוריה.

מוסטר הנתלה על קירות בתי ספר עממיים בישיע מטעם משרד החינוך של הרשות.

ילדים הם שליחיו של אלוהים, הנשלחים יום-יום, להטיף לאהבה, ולתקווה ולשלום

גיימס ראסל לוואל (Lowell)

אמו של אביאל אטאש אהבה לשיר שירים לבנה בן השלוש כאשר לקחה אותו לגן הילדים. ב-31 באוגוסט 2004, כאשר נפצעה אנושות בפיגוע התאבדות באוטובוס בבאר שבע, שבו נרצחו 16 איש, ושכבה ללא הכרה במיטה בבית החולים, היא לא ידעה כי בעלה יצטרך לזהות את גופת בנם היחיד בעזרת בדיקת DNA. אביאל תואר על ידי שכן כ"ילד מתוק", אהוד על ילדים אחרים ונחשב על ידי אמו

קטיף. שני מרצחים פלשתינאים חמושים ששכבו במארב ירו על הסיטרואן הלבנה וגרמו לה לסטות מנתיבה תוך אבדן שליטה. הם ירו באמה של מרב שהייתה בחודשי הריונה האחרונים לפני שהפנו את רוביהם אל הילדות המבוהלות וירו בכל אחת מהן מטווח אפס.

כמה מתוק הוא ריחם של השאהידים, כמה מתוק הוא ניחוח האדמה שהרוותה את צימאונה בשטף הדם, הזורם מן הגוף הצעיר.

מתוך סרטון וידאו של מוסיקה ושיירים שהוקרן בטלוויזיה של הרש"פ ומתאר את האדמה הצמאה לדם ילדים

האובהת, שנישאה בגיל מאוחר, כ"מתנה מאלוהים". ביום הפיגוע התקיימו חגיגות בערים הפלשתיניות הגדולות. עשרות חמושים זרמו אל הרחובות, ממתקים חולקו לעוברים ושבים וילדים פלשתינים הונפו בשמחה באוויר כשהם מנופפים ברובי-צעצוע.

הו, גיבורים, אלה הבטיח לכם ניצחון... אל תשכנעו את עצמכם לברוח... אויביכם חפצי חיים ואילו אתם חפצים במוות. הם מחפשים שלל כדי למלא את קיבותיהם הריקות ואילו אתם מחפשים גן [עדן] נרחב כמלוא השמים והארץ. אל תהיו להוטים לפגוש אותם [האויבים], כי המוות אינו מר בפי המאמינים. טיפות דם אלה, הזורמות מגופיכם יהפכו מחר לכוכבי שביט אדומים אשר יפלו על ראשיהם של אויביכם.

מקראות וטקסטים חלק II, לכיתה ח' [2002], עמ' 16
[ספר לימוד של הרשות הפלשתינית שנכתב על ידי מחנכים של הפת"ח]

הילד הוא עוגן המחזיק את אמו בחיים

סומקלס

אברהם-יצחק סכיווסחורדר (Schijveschuurder) היה ילד מבריק בן ארבע, שאהב להתפאר כי הוא יודע את כל האלף-בית בעל פה. למרבה הצער הוא לא נועד להגשים את הפוטנציאל שהחיים יכולים היו להציע לו. ב-9 באוגוסט 2001 סעד הילד הקטן בחברת הוריו ושתי אחיותיו במסעדת "סבארו" בירושלים, כאשר פיצוץ במסעדה הרג את כולם יחד עם עוד 10 אנשים חפים מפשע. סבתו, הולנדית ניצולת אושוויץ, אמרה דברים חריפים אלה בהלוויה: "נשבעתי לבנות מחדש את משפחתי אחרי המלחמה – ועשיתי זאת. אשר למשפחתי, ערפאת סיים את מה שהיטלר התחיל."

מראיין: אדוני הנשיא, איזה מסר היית רוצה להעביר לעם הפלשתינאי בכלל ולילדים הפלשתינאים במיוחד?
ערפאת: הילד האוחז באבן מול הטנק, האין זה המסר הנפלא ביותר לעולם כאשר הגיבור הופך לשאהיד?

הטלוויזיה הפלשתינאית שידרה את המסר דלעיל מפיו של יאסר ערפאת ב-15 בינואר 2002

אין דבר היכול לסייע לך להבין את אמונותיך יותר מאשר הניסיון להסביר אותן לילד סקרני."

פונק א. קלארק (Clark)

דניאל שפי גרה באדורה, קהילה על ראש גבעה ליד חברון. בבוקר יום שבת, 27 באפריל 2002, היא שיחקה במקום הבטוח ביותר לילדה בת חמש; בחדר השינה של הוריה. ב-9 בבוקר פרצו שני מרצחים ערבים חמושים ברובי-סער קלציניקוב ו-M-16 אל צה"ל אל כמה בתים בקהילה מלוכדת זו. בהיכנסם לחדר השינה שממנו עלו, דקות ספורות קודם, קולות צחוק ושמחה, אזרה אמה של

דניאל אומץ לדחוף אותם החוצה ולהסתתר עם שלושת ילדיה מתחת למיטה. הכדור שפגע בראשה של דניאל הרג אותה במקום והצעצועים שבהם שיחקו היו פזורים ומכוסים בדם.

אבא הביא לי מתנה, רובה ותת-מקלע. כשאהיה גדול אצטרף לצבא השחרור. צבא השחרור לימד אותנו כיצד לשחרר את מולדתנו.

הטלוויזיה של הרש"פ, 26 בפברואר 2006

הסוג היעיל ביותר של חינוך הוא שהילד ישחק בין דברים יפים.

אפלטון

נתן אוחיון לא זכה לחוג את יום הולדתו השישי. לאחרונה עבר לקיבוץ מצר עם הוריו ואחיו הצעיר. מצר שוכן על גבול ישראל במקום כה צר עד כי הוא מוקף כפרים ערביים שעמם הוא חולק באר מים וקבוצת כדורגל. שני הילדים הקטנים השתלבו יפה במעונם החדש וצוות גן הילדים תיאר אותם כילדים מאושרים שנהנו מן הטיולים היומיים. בליל ה-10 בנובמבר התרחש הסיוט הגרוע מכל עבור כל אם, בשעה שמחבלים ירו מחוץ לבית לפני שרדפו אחריה אל חדר הילדים ושם, תוך שהיא מנסה לגונן על ילדיה, ירו והרגו את כולם. שלושת אלפים איש השתתפו בהלוויה וראו את האב מוכה הצער צופה בבני משפחתו נקברים. קרוב משפחה אמר על אם הילדים: "נתן ונועם היו תמיד על זרועותיך, עד הרגע האחרון. אני בטוח שאתם המלאכים היפים ביותר בשמים."

כמובן השאהאדה היא מתוקה. אנו לא רוצות בעולם הזה, אנו רוצות את חיי העולם הבא. אנו לא מרוויחות מהחיים האלה אלא מחיי העולם הבא... כל ילד פלשתיני, בן 12 למשל, אומר: "הו אלוהים, הייתי רוצה להיות שאהיד."

קטע מתוך ראיון של הטלוויזיה של רש"פ עם שתי ילדות בנות 12, יוני 2000

"אנחנו תשעה ילדים ללא הורים. מי ידאג לנו עכשיו?" זו היתה תחינתם העמוקה של תשעת ילדי משפחת דיקשטיין שהתייתמו משני הוריהם ושכלו את אחיהם בן התשע, שוב-אל, בהתקפת ירי דרומית לחברון ב-26 ביולי 2002. הם היו בדרכם לבלות את השבת אצל חברים בשעה שמחבלים ירו על מכוניתם והרגו קודם את האם ואת שוב-אל. לאחר שאביהם הורה להם להתכופף ולהסתתר, הוא עצמו נורה מטווח קצר. זמן קצר לפני שטמנו מארב למשפחת דיקשטיין רצחו המחבלים את אלעזר לייבוביץ, חייל בן 21 מחטיבת הנח"ל. נוסע שהיה עם אלעזר באותה מכונית, ניסה להזהיר את משפחת דיקשטיין אך עבור תשעת הילדים היתומים היה זה מאוחר מדי. אחיו הגדול של שוב-אל ספד לו: "ילד טהור שמעולם לא פגע באיש. היית חכם, אהבת לקרוא. נרצחת בשעה שקראת וראשך נשטט אל תוך הספר הפתוח."

עלינו להילחם עד שנשיג שלום בעצמנו ודמנו לא יישפך לשווא, עלינו להילחם ולמות כדי להשיג את כל מה שאנו רוצים.

חאלה באדיר, ילדה בת 8, אל-עייאם, 2 בנובמבר 2000

אינך יכול לכתוב עבור ילדים, הם מסובכים מדי. אתה יכול רק לכתוב ספרים המעניינים אותם.

מוריס סנדק (Sendak)

כאשר ירדה יוכבד שושן, ילדונת יפה בת 10, במדרגות עם אחותה מרים, כדי לקנות עוד מנה של פיצה, ביום הקיץ הבהיר של ה-9 באוגוסט 2001, לא היה לה מושג כי נותרו לה עוד שניות ספורות לחיות. זמן קצר לפני השעה 2 אחרי הצהרים, מחבל שנשא מטען חבלה בתוך נרתיק של גיטרה נכנס למסעדת סבארו בירושלים ופוצץ מטען של 10 ק"ג חומר נפץ גדוש במסמרים ורסיסי מתכת, כדי להגביר את הפגיעות. הוא רצח את יוכבד ועוד 14 אנשים. אחותה נפצעה אנושות וכשהתעוררה במחלקה לטיפול נמרץ היתה שאלתה הראשונה: "איפה אחותי יוכבד?"

המטרה שלי היא לא להיות פצוע אלא משהו נעלה יותר – להיות שאהיד

רמאדאן שהאדי עבד רבאח, בן 13, עיתון הרש"פ אל-חייאת, 8 בנובמבר 2000

כמה נעלה העתיד על העבר כאשר מוקפים בילדים

צ'רלס דארווין (Darwin)

יעל אוחנה היתה בת 11, הצעירה מארבעת ילדי המשפחה. היא היתה נכה וזקוקה להשגחה מתמדת של אמה, מורה שנאלצה לוותר על משרתה כדי להקדיש את מלוא זמנה כדי לטפל ביעל. היא למדה ב"בית ספר בית שאן" לנכים ומוריה תיארו אותה כ"נסיכה ירוקת עיניים שהתעניינה תמיד בשלום כולם. " ב-6 בפברואר 2002, בשעה 6 לפנות ערב, נכנסו חמושים למושב שבו גרו יעל ומשפחתה, הרגו

אביה של נועם לייבוביץ דיבר בהלוויית בתו בת השבע על שמחת החיים שלה, על חיוכיה המזומנים לכל ועל החלל העצום שהותירה במותה. ב-17 ביוני 2003, שבו נועם ושמונה מבני משפחתה מחגיגת בר-מצווה בירושלים. השעה היתה קרובה לחצות ונועם היתה במצב רוח טוב, שרה שיר מחגיגת הסיום של כיתה ב' שאותה החמיצה בגלל הנסיעה המשפחתית. בשעה 11.30, מכוניתם שנסעה על כביש חוצה-ישראל רוססה בקליעים של מחבל שהצליח להסתגל מתחת לגדר הבטון המפרידה בין קטע זה של הכביש לבין קלקיליה. נועם נהרגה. היא נקברה ביום שבו אמור היה כפר הנוער ימין אורד לחוג יובל לייסודו. שני הוריה עבדו שם והחגיגות, לרבות טקס סיום שנת הלימודים, נדחו.

אמא אל תבכי עלי, היי שמחה על דמי.

מילים מתוך סרטון מוסיקה לילדים ששודר מאות פעמים בטלוויזיה של הרש"פ. המילים דלעיל מופיעות במכתב רב-עוצמה מאת ילד בדיוני המבקש להיות שאהיד

ילדים הם המפתחות לגן עדן

אריק הופר (Hoffer)

אילן פרלמן, כילדים רבים בני שמונה, היה אוהד כדורגל מושבע וידע בעל פה את קורות חייהם של כל שחקני קבוצתו האהובה, מכבי חיפה. הוא "מת" על קראטה ולאחרונה הוכרז כאלוף הארץ בקבוצת הגיל שלו. משפחתו של אילן עלתה ארצה מאוקראינה ב-1990. הוריו התגרשו לאחר מכן ואילן גודל למעשה על ידי סבתו, כדי שאמו לא תפוטט מעבודתה בסופרמרקט. לאמיתו של דבר אי אפשר היה להפריד בין השניים ובבוקר ה-21 בנובמבר 2002 הם היו בדרכם לבית הספר, שם נחשב אילן לאחד התלמידים המבריקים בכיתתו. באותו בוקר אילן לא הצליח להגיע לבית הספר והוא נקבר עם סבתו. אחד מידידיה הטובים ביותר, שידע על הקשר המיוחד בין הסבתא לנכד, אמר: "נשמתה של סבתא קירה משגיחה עכשיו על הנכד הקטן שלה במרומי השמים."

ש: "מה רוצות הנשים שתאמר לילדיך?"

ת: "המסר שלנו הוא לחנך אותם לגייהאד, שהיא חובה מקודשת שאין להזניחה..."

קטעים מראיון שהתקיים ב-2005 עם מפקד יחידת הנשים בזרוע הצבאית של החמאס

הרצון לנצח, השאיפה להצליח, הדחף למצות את יכולתך במלואה...אלה המפתחות אשר יפתחו את הדלת למצוינות אישית."

קונפוזיט

שלם, ילד יפה, כמו בתמונות שלו. יובל, נער מבריק שאהב מתמטיקה והצטרף לאחרונה למועדון טיולים ברגל, היה בדרכו מבית הספר הביתה, כאשר רוצח-מתאבד עלה על האוטובוס שבו נסע והפעיל פצצה טעונת רסיסים. יובל נהג לטלפן לאביו יום-יום בדרכו הביתה ובאותו יום היו דבריו האחרונים לפני שהשיחה נקטעה: "אני אוהב אותך, אבא". יובל ואתו אביגיל ליטל, שגם היא נהרגה, השתתפו בתוכנית ללימוד סובלנות ודו-קיום במרכז היהודי-ערבי לשלום. מפגש עם נוער ערבי מעיר סמוכה שתוכנן להתקיים, הוקדש לזכרם.

מארח: "הם [הישראלים] מאשימים את האם הפלשתינאית בשנאת בניה ובעידודם למות."
 אם: "לא. אנחנו לא מעודדות את בנינו למות. אנו מעודדות אותם לשאהאדה למען המולדת, למען אללה. אנו לא אומרות לאמהות של השאהידים 'אנו באות לנחם אתכן', אלא 'אנו באות לברך אתכן לכבוד חתונת בנכן, לכבוד השאהאדה של בנכן. איחולינו לכן לכבוד השאהאדה' עבורנו האבל הוא חגיגת חתונה. אנו מחלקות משקאות, אנו מחלקות ממתקים. השבח לאללה, האבל שלנו הוא חגיגת חתונה."

הטלוויזיה של הרש"פ, 17 בנובמבר 2004

אין נחמה כה רבה בלידת ילדים כפי שיש צער בפרידה מהם

תומס פולר (Fuller)

ב-21 בנובמבר 2002 עלתה הודיה אסרף על אוטובוס מס' 20, מטרים ספורים מביתה בשכונת קריית מנחם בירושלים. האוטובוס כמעט הגיע לתחנה הבאה כאשר מחבל שעלה לאוטובוס עם חגורת נפץ של 5 ק"ג גדושה ברסיסי מתכת, הפעיל את המטען הקטלני ורצח את הודיה ועוד 10 אנשים. עוד 50 איש נפצעו. הודיה היתה נערה דתית ותלמידה בבית הספר לבנות "אומנויות תורה

חייל מילואים לפני שנכנסו לבית משפחת אוחנה, בו היו יעל ואמה. אחיה דיבר לאחר מכן על מסירותן זו לזו; "מי ידע כי המשפחה לא הופתעה ממותכן יחד. תמיד הייתן יחד והותרתם אותנו לבד. יעל, את השפעת על כולנו בחיך המלאכי שלך."

ילדה: אם ילד מגיע אל חזית ביתך, שם נטוע עץ, והוא כורת אותו, מה היית עושה?
 טראבישו: מה אני אעשה לו? אני אביא רובי קלשניקוב AK-47. אני אבצע טבח בחזית הבית.

הטלוויזיה של הרש"פ, 22 באוקטובר 2004

[טראבישו הוא בובה מדברת של אפרוח חובשת כובעון קטן ושחור].

איש לא הבין עדיין את עושר האהדה, האדיבות והנדיבות החבויות בנפשו של ילד. המאמץ של כל חינוך אמיתי חייב להיות מוקדש לפתיחתו של אוצר בלום זה.

אמה גולדמן (Goldman)

בחודש מארס תקבור אם את בנה, כלתה וחמישה מנכדיה. משפחת נחמד – משפחה דתית מלוכדת מאד מראשון לציון – אך זה עתה סיימה בילוי סופשבוע בירושלים והשתתפה בבר-מצווה. השבת יצאה ומשפחות זרמו אל הרחובות משיבת "מחנה ישראלי" שם הסתיים טקס ההבדלה המסורתי, המציין את סיום השבת. הילד לידור אילן בן ה-12 ישב כבר במכונית המשפחה והאזין למוזיקה. אחותו הקטנה, אוריה, היתה בזרועות אביו שפנה לעבר תא המטען של המכונית וביקש מלידור שיביא לו את המפתחות. באותו רגע קרע פיצוץ אדיר את הילדה מזרועותיו. לידור נקבר יחד עם אחותו שהיתה בת 18 חודש.

אנחנו באנו לכאן כדי לומר ליהודים שעליהם להסתלק ממולדתנו. אנחנו רוצים להרוג את היהודים. פלשתינ שייכת לעם הפלשתינאי והיהודים חייבים לשוב אל המקומות שמהם באו.

שמחתי לעזוב את בית הספר לפי הוראותיו של הנשיא ערפאת. היום יש שביטה כללית בפלשתינ בגלל היהודים הבונים חומה בארצנו. אנחנו חייבים להילחם ביהודים באשר הם שם. אנו רוצים יותר פעולות שהאדה.

דבריהם של שני ילדים פלשתינאים בני 12 בהפגנת מחאה ב"יום הזעם", פברואר 2004

השמש מאירה את עיניו של האדם, אולם היא זורחת בעיניו ובלבבו של הילד

רלף וואלדו אמרסון

יוסי מנדלוביץ' לא ראה את גופת בנו בן השלוש עשרה, יובל, לאחר שנרצח באוטובוס בחיפה ב-5 במארס 2003. י"הם לא הראו לנו את יובל ומוטב כך. אני רוצה לזכור אותו

ואמנות". המנהלת תיארה אותה כנערה טובת לב ונדיבה, אשר אמה היתה מתקשרת יום יום לבית הספר כדי לוודא שבתה הגיעה בשלום.

גם אם יגיעו כל היהודים [לישראל] ויבקשו מקלט אצל הקופים [כך מכונים היהודים לעתים קרובות]... לעולם לא נסכים לקבל פיצויים עבור אדמתנו. אין תחליף לירושלים!... מותנו הוא כמו חיים, מולדתי היא קברו של הפולש... אני אצמד 1000 מילין אפילו אמות תוך כדי כך כשאחיד...

חלק משיר שהוקרא על ידי נערה צעירה ב"יום הילדים הפלשתינאים" ושדר בטלוויזיה של רש"פ ב-10 באפריל 2006.
הקהל, שהיו בו פקידים בכירים של הרש"פ והיו"ר הנוכחי מחמוד עבאס, הריעו ומחאו כף

כאשר אתה משלב אמונה, תקווה ואהבה, אתה יכול לגדל ילדים חיוביים בעולם שלילי

זיג זיגלר (Ziglar)

לאחותה הצעירה שסבלה מנכות חמורה וסייעה לטפל בה. היא גם היתה מדריכה מתנדבת במחנה נוער שאורגן על ידי "אתגרים" – האגודה הישראלית לפעילויות חוץ וביולוגי לנכים. האתר מציע סיוע מעשי וכספי לכל משפחה בישראל, ללא הבדל גזע או דת, שיש לה ילד נכה בבית. חוסאם עבדו – נער פלשתינאי בן 15 נמצא כשהוא נושא אפוד נפץ במשקל 8 ק"ג, עם אומים וברגים. הוא נתפס והמטען פוצץ במחסום של צה"ל, ללא נפגעים, ב-24 במארכ 2004. הוא הוגדר כנער "מאותגר שכלית", עם מנטאליות של בן 12 והוא צוטט באומרו: "לפוצץ את עצמי זה הסיכוי היחיד שיש לי לקיים יחסי מין עם 72 בתולות בגן עדן"

מי היה מעלה על דעתו כי כל כך הרבה התרחש בנפשה של נערה צעירה?

אנה פרנק

אניה קזאקוב היתה אמנית ברוכת כשרון וציוריה מקשטים עתה את הקיר בבית הספר שבו למדה. המנהל אומר כי הציורים יישארו שם לזכרה. למרבה הצער נגזר על אניה שלא תגשים את שאיפותיה, שהיו, לדברי אמה, דומות לשאיפות של כל נערה צעירה שכל החיים לפניה – לשרת בצבא, ללמוד ויום אחד להתחתן. סמוך לחצות ב-1 ביוני 2001, עמדה אניה מחוץ לדיסקוטק ליד החוף בתל-אביב והמתנה לפתיחת הדלתות. לרוע מזלה, מרצח ערבי, סעיד חוטארי, תושב קלקיליה, הפעיל במקום פצצה שקיפחה את חייה ואת חייהם של עוד עשרים צעירים, מהם 17 נערים ונערות בגיל תיכון. אביו של סעיד אמר על בנו: "אני שמח מאד וגאה על מה שעשה בני ובכנות, אני קצת מקנא...הלוואי שהייתי עושה זאת בעצמי."

"זה בלתי מוסרי לשלוח משהו צעיר כל כך. היה עליהם לשלוח מבוגר המבין את משמעות מעשיו."

גב' אל-פאר – אמו של עמאר אל-פאר, בן 16 שהתפוצץ בפיגוע בשוק בתל-אביב ורצח שלושה אנשים ב-1 בנובמבר 2004

כל ילד הוא אמן. הבעיה היא להישאר אמן גם לאחר שאנו מתבגרים.

פבלו פיקאסו

אסף צור, המכונה "בלונדי", היה נער מקסים בן שבע עשרה. מצבתו מעוצבת בצורת גלשן-גלים, ליזכר אהבתו לספורט זה, ועליה חקוקות המילים: "שיר מזמור לאסף, אלוהים אל דומי לך אל תחרש ואל תשקוט אל, כי הנה אויביך יהמיון ומשנאיך נשאו ראש" (תהילים פ"ג; א-ג). אסף היה בדרכו מבית הספר הביתה עם חברתו שנשקה לו לשלום וירדה מן האוטובוס שלוש תחנות לפני ההתפוצצות, העזה שקרעה את גג האוטובוס, עקרה עצים משורשיהם,

סת ושרי מנדל (Mandel) יסדו את "קרן קובי מנדל" בתגובה לרצח בנם קובי בן ה-14. הקרן נועדה להעניק תוכניות ריפוי למשפחות שחייהן נקרעו על ידי טרור <www.kobymandell.org> ב-8 במאי 2001, התחמקו קובי וחברו, יוסי איש-רון, מבית הספר כדי לטייל ברגל באפיק הנחל היבש שליד ביתם בתקוע. שני הנערים סוקלו עד מוות באבני המקום. קובי היה בעל אזרחות כפולה, של ישראל ושל ארה"ב. הוא עבר לישראל ב-1996 ומתואר כנער נבון, שאהב לטייל ברגל ולספר בדיחות. קובי היה גם שחקן הכדור-עף הטוב ביותר בכתתו. חבר כתתו, נער נמוך, ממושקף ומדבר בלחש, סיפר להוריו של קובי בזמן שישבו שבעה כי בזמן שהיה עליהם להסתדר בזוגות, קובי בחר בו, "השחקן הגרוע ביותר בכיתה".

אשים נפשי בכפי ואשליך אותה אל תהום המוות. ואז או חיים שישמחו חברים או מוות שירגיז את האויב [יהיו מנת חלקי]. הנפש הנכבדה יש לה שתי מטרות; השגת מוות וכבוד.

"שיר השאהיד" מדוקלם על ידי תלמידות בית ספר, הטלוויזיה של הרש"פ, 27 באוקטובר 2000. השיר מופיע גם בספרי הלימוד של הרש"פ לכיתות ה', ו' ו-י"ב

החתירה לאמת וליופי היא תחום שבו מותר לנו להישאר ילדים לכל החיים

אלברט איינשטיין

קארן מלכה רוט היתה נערה יפה ואוהבת בת 15, מוסיקלית מאד וחלילנית מחוננת. ב-9 באוגוסט 2001 היא הלכה עם חברתה הטובה ביותר, מיכל רזיאל, למסעדת "סבארו" בירושלים. החלל שהותיר מותה אצל הוריה אין לו שיעור. כדי לסייע בתהליך הריפוי הם הקימו אתר אינטרנט, לא רק לזכרה אלא גם כדי לשרת מטרה מעשית יותר. <www.kerenmalki.org> בתם הייתה מסורה

ניפצה חלונות בדירות סמוכות, והרגה את אסף ועמו עוד 16 איש, רבים מהם תלמידי בית-ספר. הוקם אתר זיכרון מוקדש לזכרו של אסף, שב-27 באפריל השנה יכול היה להיות בן 21 < www.blondi.co.il >. כצעירים ישראלים רבים היה ודאי חושב על טיול לדרום אמריקה או למזרח הרחוק. כדי להנציח את יום הולדתו, להביא אליו עולם שלמרבה הצער לא יראה לעולם, ולקיים מסורת קדושה של הנחת אבנים על הקבר, ביקשה משפחתו לשלוח אבנים/סלעים מכל רחבי העולם אל קברו.

סראעה: "כן, ידידנו הילדים, איבדנו את חברנו היקר פארפור. פארפור הפך לשאהיד כאשר הגן על אדמתו. הוא הפך לשאהיד בידיהם של הפושעים והרוצחים. רוצחי הילדים החפים מפשע... [תוך שיחה עם ילד שטלפן לאולפן]. ראית שהיהודים נתנו לפארפור למות כשאהיד. מה אתה רוצה להגיד ליהודים?"
שאימעה [בן 3, בטלפון]: "אנחנו לא אוהבים את היהודים כי הם כלבים! אנחנו נילחם בהם!"
סראעה [בעוקצנות]: "לא, היהודים טובים, הו שאימעה, היהודים הם חברים שלנו ואנחנו משחקים אתם, נכון?"
שאימעה: "הם הרגו את פארפור!"
סראעה: "נכון מאד, הו שאימעה, היהודים הם פושעים ואויבים, אנחנו חייבים לגרש אותם מאדמתנו."

טלוויזיית אל-אקצה, חמאס, 27 ביוני 2007, הפרק האחרון בסדרה ומותו של פארפור, העכבר הדומה למיקי מאוס, בסדרת-טלוויזיה לילדים של הרש"פ

הייתי כילד המשחק על חוף הים, ומשתעשע פה ושם במציאת חלוק אבן חלק יותר, או צדף יפה יותר מן הרגיל, בשעה שהאוקיאנוס הענק של אמת הניח לפני את כל אשר טרם נתגלה.

איזק ניוטון

ב-22 בפברואר 2004 היתה למנהל הגימנסיה "רחביה" בירושלים משימה כואבת; להודיע חדשות נוראות

לתלמידים שהתכנסו באולם בית הספר. רבים מהם התמוטטו בשמעם על מותו של ליאור אזולאי, בן השמונה עשרה. באותו בוקר הוא נסע בדרכו לבית הספר באוטובוס בקו 14א' ומחבל שעלה על האוטובוס בשעה 8.30 בערך, פוצץ מטען נפץ שהרג את ליאור ועוד שבעה אנשים. עוד ארבעה חודשים היה ליאור מסיים את לימודיו ומתגייס לצבא לשרות ביחידה קרבית. המנהל אומר כי ליאור היה תלמיד מצטיין, שיחק בנבחרת הכדורגל ואהוד על כולם. באותו יום הכינו התלמידים פינת זיכרון לליאור באולם הכניסה ובה תמונתו המוקפת נרות שהודלקו לזכרו. "כל תלמיד הכיתות הגבוהות בכו יחדיו" סיפר המנהל.

שהאד, בן 9, בטלפון:

סראעה: "במה אתה רוצה לשתף אותנו?"

שהאד: "החאדית' האצילה."

סראעה: "המשך בבקשה."

שהאד: "הנביא [מוחמד] אמר: השעה [של שיבה לתחיה] לא תגיע עד אשר תילחמו ביהודים, הם יהיו ממזרח לנהר ואתם ממערב לו והסלע והעץ יאמרו: הו מוסלמי, משרתו של אלה, יהודי מסתתר מאחורי, בוא והילחם בו!"
סראעה: "תודה רבה לך, שאהד."

טלוויזיה אל-אקצה [חמאס], 6 ביולי 2007

הבה נכנס את נפשותינו ביחד ונראה אילו חיים יכולים אנו ליצור למען ילדינו

"השור היושב"

מרחם האמהות למצבות מוקדמות, יאסר ערפאת טען כי "נשקו הקטלני ביותר של עמנו הוא רחם האמא הפלשתינאית".

יאסר ערפאת

"השלום יבוא כאשר הערבים יאהבו את ילדיהם יותר משהם שונאים אותנו."

גולדה מאיר